

ради грапавата си поврѣхностъ, го умори ужасно. Вратѣтъ и гърдитѣ му бѣха облѣни съ потъ.

Вѣтърѣтъ сѣ духаше и пълнѣше ноцната самотия съ гробовенъ шумъ.

Македонски отдѣхна, и пакъ завървѣ тихо, равномерно, бодро.

Тутакси на пѣтя му се изпрѣчи една черна ивица. Тая ивица се протакаше надлѣжъ по течението на Дунава, и краятъ ѝ се не виждаше. Това бѣше единъ видъ тѣсна рѣка, широка около три разкрача. Вѣроятно едно течение, което зимниятъ студъ не бѣше успѣлъ още да покрие съ кора. Македонски се спрѣ слисанъ предъ това неочаквано препятствие. Водата, черна, страшна, шумѣше глухо предъ него и отваряше една грозна пропастъ за стѣпкитѣ му. Той хвѣоли пронизателенъ погледъ на лѣво, после на дѣсно; но срѣдъ бѣлината на снѣга, който тънко покриваше кората на Дунава, черната ивица се простираше и тъмнѣше нескончаема. Немислимо бѣше да се заобиколи. Македонски стоя нѣколко минути въ нерешителностъ. Нощниятъ вѣтъръ брулѣше лицето му, но той не чувствуваше. Най-после трѣгна назадъ бързо, решително. Той се упѣти право къмъ влашкия брѣгъ, дето се мѣркаше една пуста дъсчена колиба. Скоро се изкачи на брѣга и приближи къмъ дъсчената сграда; пусна тоягата си и захвана силно да си търка рѣцетѣ, за да ги стопли; после посегна къмъ стрѣхата, хвана една дъска, що стърчеше, дръпна я, разклати я, дигна я нагоре. Дъската изпрѣщѣ остро, а въ сѣщия мигъ вратата на колибата се отвори.

Излѣзе човѣкъ рунтавъ, гологлавъ, и съ дебелъ влашки кожухъ. Той хвана грубо рѣката на